

[Tørnæs]

arbejdsmarkedet vil blive mindre end det antal, der kan skaffes beskæftigelse til, sammen med den forventede afgang. Det er altså ikke nogen selvstændig begrundelse for at nedsætte arbejdstiden.

Hvis vi ser på de enkelte lønmodtageres og den enkelte virksomheds ønske om arbejdstidstilrettelæggelse, må man gå ud fra, at der er både et behov og et ønske om, at den enkelte virksomhed sammen med sine ansatte kan få mulighed for at tilrettelægge og vedtage arbejdstidsregler, som passer bedst – det er måske en stor, men ikke en uløselig opgave – både med hensyn til de ansattes ønsker af familiemæssige grunde og virksomhedens ønsker af produktionsmæssige grunde. Jeg er overbevist om, at mange familier med børn og måske også mange ældre ønsker en anden arbejdstid eller en anden tilrettelæggelse af arbejdstiden end den, der i dag er mulig. Jeg tror således på, at det bedste bidrag, vi herindefra kunne yde, var at motivere og være parate til at yde vores indsats, således at vi fik et så fleksibelt arbejdsmarked som overhovedet muligt.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Når det er nødvendigt at tage denne debat op igen, selv om vi her i folketinget diskuterede samme emne den 16. februar 1984, så er det, fordi arbejdstidsredegørelsen ikke var god nok, mildest talt, og fordi det er nødvendigt, at folketinget kommer med nogle signaler om, hvad flertallet egentlig anbefaler.

Regeringen, som er udpeget af et flertal herinde, har en finansminister, som er den ene part i sagen, hvad enten vi nu kan lide det eller ej. Da vi ved, at hovedkravet fra lønmodtagerne er en arbejdstidsnedsættelse, lader det sig altså ikke gøre blot at sige: dette er arbejdsmarkedets parterers sag alene, uden at erkende, at en af parterne altså sidder herinde i denne sal, om ikke fysisk i øjeblikket, så hører han i hvert fald til her.

Der afsløres ingen hemmelighed, når SF siger, at vi skal have en nedsættelse af den daglige arbejdstid. Det gør vi først og fremmest, fordi vi ønsker, at alle skal få bedre tid til at leve et rigere og varmere liv, så voksne og børn kan se mere til hinanden, deles om pligterne i hjemmet og få en morsommere og lidt mere livlig fritid sammen.

Vi ønsker det også, fordi vi synes, vi har indrettet os helt grotesk med, at de fleste har en alt for lang arbejdstid, og at andre slet ikke kan få lov til at arbejde og derfor må leve med en fritid, som er en tvungen fritid, og for en indtægt, der ikke giver mulighed for andet end lige til dagen og vejen. Og det gælder ikke engang alle, for der findes arbejdsløse, som end ikke har til dagen og vejen.

Ønsket om en nedsat daglig arbejdstid hænger også sammen med, at vi jo kan se, at hvis ikke vi fordeler arbejdet bedre mellem os, så får vi langt større arbejdsløshedstal, end vi har i dag.

Vi har, som jeg også tidligere har sagt her, i arbejdsmarkedsudvalget fået et notat om, hvordan tilgangen til arbejdsmarkedet ser ud indtil 1990. Der regnes med en tilgang på 170.000, hvoraf kvinderne udgør de 75 pct.

I dag er der ca. 300.000 arbejdsløse. Så fremt vi skal have alle disse mennesker samt tilgangen på de 170.000 i arbejde, så behøver man ikke at have nogen akademisk uddannelse – jeg er lige ved at tro, at det endda kan være en hindring for det – for at indse, at det ikke lader sig praktisere at skabe det antal job, som vi skal have, for at vi kan få løst arbejdsløshedsproblemet.

Ser vi på udviklingen for arbejdsmarkedet i 1960'erne og 1970'erne, ser vi med al ønskelig klarhed, at havde vi ikke i de år haft en udbygning af den offentlige sektor, så havde vi i dag haft langt større arbejdsløshedstal, end vi har.

Regeringens erklærede politik er at skruer ned for blusset i den offentlige sektor og få folk i arbejde i den private sektor. Det lader sig ikke gøre, for så skal vi skabe mellem 60.000 og 70.000 nye job pr. år i de kommende 10 år. Derfor er den siddende regerings politik så katastrofal, og derfor må og skal vi fordele arbejdet på en anden måde imellem os.

Lad mig også sige: at sætte arbejdstiden ned med 1 eller 1½ time pr. uge vil ikke føre til, at vi får den merbeskæftigelse, som vi har brug for. Det sikres kun ved, at vi får en arbejdstidsnedsættelse, der kan mærkes. Som bekendt mener vi i SF, at arbejdstiden skal sættes ned til 6 timer om dagen, men vi erkender, at 7 timers kravet må igennem hurtigt, og dermed mener vi faktisk i én overenskomstperiode. Hvis vi lægger os fast på